

Batuhar Köksal.

GÜNLÜK
MÜSTEHCEN
SIRLAR

GÜNLÜK MÜSTEHCEN SIRLAR

YAZAN : ANTONIO DA LA PARRA

ÇEVİREN : DENİZ YÜCE

KÜLTÜR BAKANLIĞI	
Devlet Kütüphanesi	
Başlık	gls
Tarih	23.8.1999
No.	124

KİŞİLER : Carlos, Sigmund

Sigmund sahneye gelir. Giysileri bir teşhircinin karikatürize edilmiş halini yansıtmaktadır. Sahnenin tam ortasında beyaz bir bank durmaktadır. Mekan Şili Santiago'da kibar semilerden biridir. Sigmund sahnede bir taraftan öbür tarafa, birini ararmışçasına koşar. Bunu yaparken olabildiğince siliktir. Kız okutunun olduğunu düşündüğümüz tarafa, yani öne doğru bakar. Ders saatinin bitmesini beklemektedir. Sonra banka oturur ve zeykle beklemeye başlar. Birdenbire içeri Carlos girer; o da teşhirci gibi giyinmiştir. Sigmund korkuyla ayağa kalkar ve çıplak hacağını bankın arkasına saklamaya çalışır. Carlos kara bir gözlük takar ve banka oturur; o da dizlerini örtmeye çalışmaktadır. Sigmund bankın öbür ucuna doğru ilerler ve oturur. Sessizlik.

Sigmund : *(Hafifçe öksürür)* Bu okulda kızınız mı var?
Sessizlik.

Carlos : Tören çoktan başlamış olmalı öyle değil mi?
Sessizlik.

Sigmund : Size su okuldaki öğrencilerden birinin velisi olup olmadığını sordum.
Sessizlik.

Carlos : Değilim.

Sigmund : Ya... Öyleyse... kızlardan birinin yakınısınız herhalde... Değil misiniz?

Carlos : Değilim... Ya siz?

Sigmund : Ben mi?... Bir bakıma öyle sayılırım... evet.

Carlos : Ya... Bir bakıma da öyle sayılmıyorsunuz herhalde.

Sigmund : Bunu da nereden çıkardınız?

Carlos : Ne bileyim öyle geldi.

Sigmund : Anlıyorum.

(Sessizlik. Sigmund, Carlos'un pardösüsünün altında kalan bacaklarının çıplak olup olmadığını anlamak için kaçamak bir bakış atar.)

Carlos : Bana böyle bakmanızdan hiç hoşlanmadım... bakışlarınızla soyuyor gibisiniz.

Sigmund : Haklısınız ben sadece...

Carlos : Evet, siz sadece?

Sigmund : Ben sadece sonbahardayız, hava pantolonsuz dolaşacak kadar sıcak değil diye düşünmüştüm.

Carlos : Doğru; aslında pardösü giyilecek kadar serin de değil.

- Sigmund : Evet, haklısınız ama bilirsiniz sonbaharda havanın ne olacağı hiç belli olmaz. Bir de bakarsınız yağmur yağıyor.
- Carlos : Evet, ama bugün havada tek bulut yok.
- Sigmund : *(Gökyüzüne bakar.)* Öyleymiş hiç fark etmemiştim.
- Carlos : Aslında sabah erken saatlerde yağacakmış gibi bir hava vardı.
- Sigmund : Evet, erken saatlerde bulutluydu. Gökyüzü buluttan geçilmiyordu.
- Carlos : Bulutlu değildi.
- Sigmund : Değil miydi?
- Carlos : Değildi.
- Sigmund : Öyleyse neden biraz önce bulutluydu dediniz?
- Carlos : Bilmem, hissikablelvuku.
- Sigmund : Him... Garip bir hikaye.
- Carlos : Ne hikayesi?
- Sigmund : Yok birşey...
- Carlos : Him...
- Sigmund : Him...
- (Sessizlik.)*
- Sigmund : Kendi kendime neden pantolonsuz dolaşıyorsunuz diye sorup duruyorum.
- Carlos : Çok garip... Ben de kafamdan aynı soruyu sizin için geçiriyordum.
- Sigmund : Gerçekten de garip... ama önce ben sordum.
- Carlos : Pekala cevap veriyorum... böyle dolaşıyorum çünkü bir aksilik oldu. Pantolonum patladı.
- Sigmund : *(Zevkle)* Bacak aranız mı?
- Carlos : *(Bıyık altı bir gülümsemeyle)* Evet, tıpkı bir karpuz gibi.
- Sigmund : Öyleyse...
- Carlos : Frieda teyzeme gitmiştim. Köşeyi dönünce Fransız lokantası var ya, onun yanındaki apartmanda oturuyor. O pantolonumu dikerken, ben de Herbert eniştemin pardösüsünü giyip, bir dolaşayım dedim. } GYM TAK.
- Sigmund : *(Alaycı)* Demek pardösü Herbert eniştenizin! Olay yerinin yakınında böyle candan akrabalarımızın olması ne büyük şans...
- Carlos : Peki siz nasıl açıklayacaksınız?
- Sigmund : Ben mi?
- Carlos : Evet, siz.
- Sigmund : Şey... ben... ben pantolonsuz dolaşıyor falan değilim. Altında şort var. Her sabah koşu yapıyorum. Yani jogging, evet jogging yapıyorum. Eşofmanım olmadığı için de üstüme } }

pardösü giyiyorum. Yanlış anlamayın, bu benim spor kıyafetim. Her sabah Pedro de Valdivia Norte'den geçerek, Costanera üstünden koşuyorum. Bu bank da yolumun tam ortasında. Dinlenmek için oturdum buraya. Koşuyu iki etapta tamamlıyorum da. Eminim okumuşsunuzdur, koşmak kalbe çok yararlıymış... yani jogging.

Carlos : Garip...

Sigmund : Joggingin nesi garip?

Carlos : Terlememişsiniz, ayrıca soluk soluğa da değilsiniz.

Sigmund : (*Hızursuz*)Şey... nasıl söylesem... ben...

Carlos : Anlıyorum... koştunuz ama dinlendiniz. Öyle mi?

Sigmund : Evet, aynen öyle. Koştum sonra da dinlendim. Aynen öyle.

Carlos : Öyleyse... yeniden koşmaya başlamanızın zamanı gelmiştir herhalde.

Sigmund : (*Sinirine hakim olmaya çalışarak*) Sizin Frieda teyze de pantolonunuzu dikmeyi bitirmiştir herhalde.

Carlos : Olabilir.

Sigmund : Teyzenizin eli alışmış olmalı. Okullar açıldıktan sonra her gün patlayan pantolonunuzu diktğine göre. Her gün patlıyor değil mi?

Carlos : Olabilir... Ya siz, siz de her gün bu civarda koşuyorsunuz herhalde... Daha önce karşılaşmamış olmamız çok garip.

Sigmund : Garip olan sizi kötü bir rastlantı sonucu okulun ilk günü, ilk kez görmem! Kötü talih! Üstelik de bir kız okulunun önünde. İşte bu gerçekten garip.

Carlos : Hımm.

Sigmund : Hımm.

Carlos : Anlattığım hikayeyi inandırıcı buldunuz mu?

Sigmund : Ya siz benimkini?

Carlos : Açık konuşmam gerekirse...

Sigmund : Doğruyu söyleyin ne yapıyorsunuz burada?

Carlos : Ya siz? Şekerleme, bonbon, gofret, çiklet ya da külahta dondurma mı satıyorsunuz?
Hım?

Sigmund : Hayır.

Carlos : Ben de birşey satmıyorum.

Sigmund : Bana öyle geliyor ki, ortada tatsız bir yanlış anlama var.

Carlos : Kesinlikle öyle.

Sigmund : İkimizden biri gitmeli buradan.

Carlos : Hadi bakalım canlanın. Koşmaya devam, atlet bey.

- Sigmund : Neden siz tatlı teyzenize gidip, pantolonunuzu bu sefer telle kışınıza dikmesini söylemiyorsunuz?
- Carlos : Saldırğan olmaya başladınız bayım.
- Sigmund : Çünkü sınırima dokunuyorsunuz... Birbirimizi kandırmaya çalışmanın bir anlamı yok. Anlaştık değil mi?
- Carlos : Anlaşmadık.
- Sigmund : Beyefendi... Bu işi aynı yerde yapamayız. Olayın özüne zarar verir, gülünç olur. Ayrıca uygunsuz da. En önemlisi bir anlamı kalmıyor.
- Carlos : Ben de aynı şekilde düşünüyorum.
- Sigmund : İşte bu yüzden sizin gitmeniz gerekiyor.
- Carlos : Sizin gitmeniz gerek, siz sonradan geldiniz. İstilacılığın alemi yok.
- Sigmund : Bana bakın! Eğer bu işin ve yerin yasal sahibini arıyorsanız karşınızda duruyor.
- Carlos : Amma da terbiyesize çattık.
- Sigmund : (*Kızgın*) Terbiyesiz mi? Siz yasa nedir bilmez misiniz? Bu durum kullanımdan doğan örf ve adet hukukuna girer.
- Carlos : Ya da kötüye kullanımdan doğan örf ve adet hukukuna.
- Sigmund : Bayım!
- Carlos : Anladığım kadarıyla, siz bu durumu basit bir mülkiyet sorunu olarak yorumluyorsunuz.
- Sigmund : Hayır, hayır hepsi bu kadar değil... Sanırım bütün yaz boyunca kendini dinlemenin, aylar boyunca evde yapayalnız oturmanın, arzularına gem vurmaya çalışmanın, heyecanına hükmetmenin ve hiçbir şey yapamamanın ne demek olduğunu siz de bilirsiniz.
- Carlos : Nasıl yani? Siz sadece okulların önünde mi yapıyorsunuz?
- Sigmund : Elbette.
- Carlos : Hiç çimenliklerde ya da çocuk parklarında denemediniz mi?
- Sigmund : Oradaki kızlar çok küçük oluyor artık o kadarı da ayıp.
- Carlos : Demek öyle... karşınızda saygılı bir adam duruyor. Gerçek bir burjuva, yasalara karşı gelse de, erdem düşkünlüğünü sürdürür.
- Sigmund : Burada söz konusu olan prensipler bayım... sizin varlığından bile haberiniz olamayan prensipler. Ben bu işi bu şehirde sadece bu okulda yaparım.
- Carlos : Anlıyorum, zengin mahallelerin adamısınız... Yaparsam yüksek sosyete kızlarına yaparım diyorsunuz.
- Sigmund : Bu sizin göstermeye çalıştığınız gibi, bir önyargı değil... Bu bir çeşit tercih... Olayı kibarlaştırmak için bir yol... Bir çeşit sadakat göstergesi, hepsi bu.
- Carlos : Demek olayı kibarlaştırmak için bir yol?

- Sigmund : Neden olmasın? Bizim yaptığımız da gerçek aşk kadar soylu bir tutku içermiyor mu?
- Carlos : *(Alaycı ve hakaret eder bir ses tonuyla)* Aşk mı? Petit burjuvaların her zamanki bayalığı.
- Sigmund : *(Neşeli)* Petit bourgeois avez vous dit? Vraiment? C'est etonnant parlez vous fraincais, monsiuer?
- Carlos : Burnunuz havada! Yaşlı bir züppe, kendiyle övünen bir dekadan, bir burjuva olduğunuzu anlamıştım zaten.
- Sigmund : Bayım!
- Carlos : Size birşey söyleyeyim mi? Sizin gibi insanlar yeryüzünden silinmeyi hak ediyorlar. Ben böyle düşünüyorum... Tabii sizce bir sakıncası yoksa.
- Sigmund : Artık bu kadarı da fazla. Bir kelime daha ederseniz, ağzınızı burnunuzu dağıtacağım! Sınırıme dokunuyorsunuz.
- Carlos : Yine terbiyesiz olmaya başladınız.
- Sigmund : Dayanılmaz birisiniz. *(Hırsını dizginler)* Daha fazla tartışmayalım. Sizden birşey rica ettim. Çok içten bir rica bu. Şu dünyada en çok neyi seviyorsanız; aileniz, tanrı, sizin için önemli olan neyse, onun hatırına bana bir iyilik yapın. Eğer isterseniz dizlerimin üstüne çöker yalvarırım da. Lütfen gidin buradan. Neden gitmiyorsunuz? Anlamıyor musunuz? Hadi gidin artık. Gideceksiniz değil mi?
- Carlos : Neden ben gidiyorum?
- Sigmund : Çünkü sizin için hiçbir şey fark etmeyecek, önyargılarınız yok nasıl olsa... Başka bir devlet okuluna gidip, sümüklü siyah çocuklara da yapabilirsiniz aynı şeyi... doğru değil mi?
- Carlos : Aynı şey değil, buradaki kızlar daha güzel.
- Sigmund : Bu benim okulum.
- Carlos : Mülkiyet duygusu çok gelişmiş sizde. Zorba, otoriter hatta gaddarsınız! Ayaktakımı ne olacak.
- Sigmund : Bakın sizden rica ediyorum.
- Carlos : Asalak! Gidecek misiniz, gitmeyecek misiniz?
- Sigmund : Asalak mı? Bana asalak mı dediniz?
- Carlos : Gidiyor musunuz?
- Sigmund : Sanki sizin yapacağınız da ayıp değil mi?
- Carlos : Artık gider misimiz?
- Sigmund : Benden imkansız olanı istiyorsunuz, bana acı verecek birşey istiyorsunuz... Buranın benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz.
- Carlos : Anlaşılan hayatınızda çok önemli bir yeri var.

- Sigmund : Neden olmasın? Bizim yaptığımız da gerçek aşk kadar soylu bir tutku içermiyor mu?
- Carlos : *(Alaycı ve hakaret eder bir ses tonuyla)* Aşk mı? Petit burjuvaların her zamanki bayalığı.
- Sigmund : *(Neşeli)* Petit bourgeois avez vous dit? Vraiment? C'est etonnant parlez vous français, monsieur?
- Carlos : Burnunuz havada! Yaşlı bir züppe, kendiyle övünen bir dekadan, bir burjuva olduğunuzu anlamıştım zaten.
- Sigmund : Bayım!
- Carlos : Size birşey söyleyeyim mi? Sizin gibi insanlar yeryüzünden silinmeyi hak ediyorlar. Ben böyle düşünüyorum... Tabii sizce bir sakıncası yoksa.
- Sigmund : Artık bu kadarı da fazla. Bir kelime daha ederseniz, ağzınızı burnunuzu dağıtacağım! Sınırıme dokunuyoruz.
- Carlos : Yine terbiyesiz olmaya başladınız.
- Sigmund : Dayanılmaz birisiniz. *(Hırsını dizginler)* Daha fazla tartışmayalım. Sizden birşey rica ettim. Çok içten bir rica bu. Şu dünyada en çok neyi seviyorsanız, alleniz, tanrı, sizin için önemli olan neyse, onun hatırına bana bir iyilik yapın. Eğer isterseniz dizlerimin üstüne çöker yalvarırım da. Lütfen gidin buradan. Neden gitmiyorsunuz? Anlamıyor musunuz? Hadi gidin artık. Gideceksiniz değil mi?
- Carlos : Neden ben gidiyorum?
- Sigmund : Çünkü sizin için hiçbir şey fark etmeyecek, önyargılarınız yok nasıl olsa... Başka bir devlet okuluna gidip, sümüklü siyah çocuklara da yapabilirsiniz aynı şeyi... doğru değil mi?
- Carlos : Aynı şey değil, buradaki kızlar daha güzel.
- Sigmund : Bu benim okulum.
- Carlos : Mülkiyet duygusu çok gelişmiş sizde. Zorba, otoriter hatta gaddarsınız! Ayaktakımı ne olacak.
- Sigmund : Bakın sizden rica ediyorum.
- Carlos : Asalak! Gidecek misiniz, gitmeyecek misiniz?
- Sigmund : Asalak mı? Bana asalak mı dediniz?
- Carlos : Gidiyor musunuz?
- Sigmund : Sanki sizin yapacağımız da ayıp değil mi?
- Carlos : Artık gider misiniz?
- Sigmund : Benden imkansız olanı istiyorsunuz, bana acı verecek birşey istiyorsunuz... Buranın benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz.
- Carlos : Anlaşılan hayatınızda çok önemli bir yer var.

- Sigmund : *(Yalvarırcasına)* Elbette, kendime gelebildiğim tek yer burası. Dosyaların gölgesinde kalan hayatımda, beni bulduğum tek yer. Dosyalar! Dosyalar! Başka peygamberlerin çocuklarına ait dosyalar. Hayatım kendinden emin olmayan insanların şikayetlerini dinlemekle geçti... uzun bir süre.
- Carlos : Kamu görevinde mi çalışıyorsunuz?
- Sigmund : Hayır özel sektördeyim.
- Carlos : Anlayamıyorum.
- Sigmund : Anlarsanız da olur, anlarsanız da o kadar önemli değil. Önemli olan bu işi burada yapmamın, hayatımda çok önemli bir rol oynadığını kavramanız.
- Carlos : Hadi vazgeçin şu önyargılarımızdan, başka bir okula gidin... İnanın size iyi gelecektir.
- Sigmund : Bunu hiç denemedim mi sanıyorsunuz? Yararı yok beceremiyorum... Pardösüyü açıyorum, ama o her zamanki patlama olmuyor.
- Carlos : Şşşt. *(Şaşkın bir şekilde iki yana bakarlar)* Hay Allah, bu korkunç birşey.
- Sigmund : Korkunç tabii, zaten ancak iğnelerle ayakta durabiliyorum. *(Okula doğru bakar, ELASTİK KİMLİKLE ÇIKAZI OLARAK HAYTA GÖZLENİYOR BİR KOMUŞURKEN COŞKUSU GİTİDE ARTMAKTADIR)* Bu olay beni güçlendiriyor, ayakta tutuyor.. *(Oğuşa (k)!) Ögle teneffüsünde bu bankta oturmak, birdenbire zilin çaldığını duymak heyecan veriyor bana... Zırrr... İlahi bir ses öyle değil mi? Sonra da o temiz ve masum yavruların sınıftan çıkışlarını görmek. Kızları gözünüzün önüne getirebiliyor musunuz?... Lacivert okul önlükleri içinde, dağınık, örgülü ya da at kuyruğu saçlarıyla görünürler... (Anlattıklarını oynamaktadır, tarif ettiği duyguların etkisi altındadır)* Bu sırada ben yavaşça ayağa kalkıyorum, ağır ağır pardösümün önünü açmaya başlıyorum. Birinci düğmeyi açıyorum, sonra ikinci düğme, üçüncü düğme... Kızlar hiçbir kötülük düşünmeden yaklaşıyorlar. Akılları başka yerlerde, şarkı söyleyip, çene çalıyorlar... kendilerini neyin beklediğinden haberleri yok... Okulun parmaklıklı kapısından geçtikten sonra, benim gazabıma uğrayıp neşeleri kaçacak, utanma duyguları zedelenecek, masumiyetin kanatları kırılacaktır. Sonunda o iğrenç bekaret tecavüze uğramış, o lekesiz beyazlık da hayat boyu unutulmayacak bir şekilde kirletilmiştir. Ya çığlıkları... O çığlıklar! Heyecanlanıyorum... kendimi daha fazla tutamıyorum... tutamıyorum/ ve sonra... *(Komuşmanın en ateşli yerinde pardösüsünü açar ve Carlos'a gösterir)* Ta-ta-tam! *(Ne yaptığının farkına varır, önünü kapatıp aceleci ve utangaç bir halde düğmelerini iliklemeye başlar)* Kusura bakmayın elim kaydı... Kaç ay geçti, artık hayaliyle bile kendimi kaybediyorum. Bazen aynanın önünde de oluyor kendimi tutamıyorum, dikkatsiz davranıyorum.
- Carlos : Doğruyu söylemek gerekirse, insan bunu görünce çığlık falan atmaz, ağlar ancak.
- Sigmund : Evet, olabilir.

- Carlos : Yani bu kalibrede birşey işte. *(İşareti parmağıyla baş parmağı arasında çok az bir mesafe bırakarak gösterir)*
- Sigmund : *(Birdenbire ayağa kalkar)* Böyle söylemeyin. *(Huzursuz bir halde fısıldar)* Etrafta dinleme cihazı olabilir... hatta gözleniyor bile olabiliriz... *(Korku dolu gözlerle Carlos'a bakar)* Yoksa siz de mi onlardansınız?
- Carlos : Kimlerden? Kim bunlar?
- Sigmund : *(Çekingen)* Onlardan işte.
(Carlos huzursuzlaşır)
(Sigmund birdenbire banka vurur ve bağırmağa başlar) Elbette onlardansınız! Neden daha önce fark edemedim. Nasıl bu kara saf olabiliyim! İnsanlara eziyet etmekten zevk almamızdan anlamalıydım. Dürüst bir vatandaşın kimseyi rahatsız etmeden, şerefiyle tutkularını yaşamasına, bir kere olsun göz yumamazsınız siz.
- Carlos : Bu konuda tartışabilirim sizinle.
- Sigmund : Bunun tartışılacak bir yanı yok! Bu kızların yaşayacağı olay büyük bir deneyim olacak onlar için. Örneğin, psikiyatristlerine anlatacak malzeme çıkacak. Ya da gerdek gecesi başaramazlarsa kocalarına söyleyecek birşeyleri olacak... ya da... ya da fantezilerini süsleyecek bu olay. *(Büyük bir zevkle)* Bilmenizde yarar var eski öğrencilerden bazıları beni ararlar.
- Carlos : Ararlar mı?
- Sigmund : Evet.
- Carlos : Buna rağmen mi?
- Sigmund : Neden olmasın?
- Carlos : Tabii zevkler ve renkler tartışılmaz.
- Sigmund : Siz ne anlarsınız ki alt tarafı bir casussunuz siz.
- Carlos : Yeter artık, kesin... Susmanız sizin yararınıza olur.
- Sigmund : Şimdi de tehdit mi ediyorsunuz? Ne elde edeceğinizi sanıyorsunuz, ben sizin maskenizi düşürdüm bile.
- Carlos : Yeter artık kesin şu saçmalığı.
- Sigmund : Maskeniz düştü. Duyuyor musunuz beni? Gerçek kimliğiniz açığa çıktı. Daha ne bekliyorsunuz? Gorilleri, arabayı, kamyoneti, şilbi çıkarın hepsini ortaya... Şu anda hangisini kullanıyorsunuz?
- Carlos : Yalvarırım kesin artık...
- Sigmund : *(Tamamen kendini kaybetmiş bir halde)* Maskeniz düştü. Hadi, çıkarın şu sopaları! Deli gömleği nerede? Kelepçeler de hazır mı? Hadi başlayın işkenceye! Verin elektriği

tenime, zıplattın beni havaya, kesin gırlağımı! Günümüzün tercihi hangisi? Ha? Bitirelim bu işi! Onlardan olduğunuzu biliyorum.

Carlos : *(Tepesi atar)* Ben onlardan değilim.

Sigmund : Doğru mu bu? Ben de sandım ki...

Carlos : Ne senaryolar yazıyorsunuz kafanızdan? Sizin gibi zavallı bir iblisi yakalamak için, bu kılıkta ortalarda dolaşacağımı mı sandınız?

Sigmund : Ben düşündüm ki...

Carlos : Asıl ben sizin onlardan biri olduğunuzu düşünebilirim:

Sigmund : Ben mi? Yanlıyorsunuz, ben onlardan değilim.

Carlos : Değil misiniz? Doğru mu bu?

Sigmund : Elbette değilim, bu çok açık... ben burada işimi tek başıma yaparım, hep tek başıma.

Carlos : Tek başınıza ha... Gerçek bir bireysel. *(Hor görerek)* Anlıyorum.

Sigmund : Bildiğimi kadarıyla bu iş hep tek başıma yapılır...dünyanın her yerinde...

Carlos : Bu insanın olaya nasıl bir anlam yüklemek istediğine bağlıdır.

Sigmund : Kusura bakmayın ama hiç ilgisi yok, bu işin anlamı kendi içinde yatar, yüklemeye ne

② gerek var... Ayrıca bu sizin söylediğiniz gibi sadece bireysellik meselesi değil burada önemli olan güvenlik. Eylemi tamamladıktan sonra yakamı nasıl sıyracağımı bütün ayrıntılarıyla planladım ben... peki ya siz? Bahse girerim, hiçbir şey planlamayan bir acemisinizdir. Mahvıma neden olabilirsiniz/Söyleyin bakalım... şeyi... eylemi tamamladıktan sonra nasıl kaçmayı düşünüyorsunuz?

Carlos : Kendimi Budist rahipler gibi yakacağım.

Sigmund : Ne dediniz? Bir bu eksikti, bir fanatiksünüz siz.

Carlos : Her yeri ateşe vereceğim, okulu da *(Bir bomba yuttum ben. Tam pardösüyü açtığım anda patlayacak. Havaya uçacağım. Bumm. (Sahnede Sigmund'u korkutarak kovalar)* yakınumdaki herkes ölecek, kaldırım taşlarının üstüne kan damlaları ve spermier sıçrayacak... Bence gidin artık iyiliğiniz için söylüyorum... Bumm... Bumm... Bumm...
(Kovalanan Sigmund titreyerek bir köşeye düşer)

Sigmund : Kesin artık çıldırdınız mı... Teröristsiniz siz...

Carlos : Siz değil misiniz?

(Sessizlik. Sigmund bir köşede iki hüklüm olmuş yatarken, Carlos oturur)

Carlos : Geri zekalı. Söylenen her şeye inanıyorsunuz.

Sigmund : Ne? Tüm bunlar doğru değil miydi?

Carlos : Nasıl böyle birşey düşünebilirsiniz? Bu kokuşmuş ve suratsız toplumdaki nefret etmek için çok nedenim var ama yine de onlara derimi bağışlamam.

Sigmund : Öyleyse bomba hikayesi yalandı... Beni kafa kola aldınız öyle mi?

- Carlos : Bumm...
(Sigmund korkuyla sinerken, Carlos da gülmemek için dudaklarını ısırılmaktadır)
- Sigmund : Aptalın birisiniz siz, işiniz gücünüz afra tafra başka birşey yok.
- Carlos : Siz de palavracısınız! Havai fişegin sesinden bile ürker sonra da kız çocuklarını korkutmaya kalkarsınız.
- Sigmund : Yo yamıyorsunuz. Sinirli olduğum için öyle tepki gösterdim.
- Carlos : Ne olduğunuz için?
- Sigmund : Sinirli olduğum için... nevroz...
- Carlos : Nevroz... yani tıpkı evde kalmış karılar gibi.
- Sigmund : Beni yakalayıp, köşeye sıkıştıran ölüm korkusuydu.
- Carlos : Korku, sinir zayıflığı, sürmenaj... sizin durumunuz umutsuz.
- Sigmund : Beni iyi dinleyin sevgili dostum, bilmenizde yarar var... hepimiz nevrozla iç içe yaşarsınız... Hepimiz.
- Carlos : İçinde yaşadığımız toplumun, sosyalleşmemizin bir uzantısı bu, çok doğal.
- Sigmund : Çok komik, kişilerde ortaya çıkan nevroz durumunu cinsel geçmiş belirler.
- Carlos : Kesinlikle hayır. Nevrozu belirleyen sosyal gelişmedir.
- Sigmund : Cinseldir.
- Carlos : Sosyaldir.
- Sigmund : Cinseldir.
- Carlos : Sosyaldir.
- Sigmund : Cinseldir o kadar!
(İkisi de sinirlidir)
- Carlos : Birlikte çalışmamıza olanak yok.
- Sigmund : Çalışmak mı dediniz?
- Carlos : Gösteriyi birlikte yapmamıza demek istemiştım.
- Sigmund : Gösteriyi birlikte yapamayacağımıza göre gitmeye kara verdiniz demek. Öyle mi?
- Carlos : Hayır.
- Sigmund : Ben de gitmeyeceğim, haberiniz olsun... Ne yapacağınızı görmek için sabırsızlıkla bekliyorum.
(Carlos ona baygın ve nefret dolu bakışlarla bakar)
- Carlos : Sizin için üzülüyorum biliyor musunuz?
- Sigmund : Üzülüyor musunuz?
- Carlos : Acıyorum... Modası geçmiş teorilere takılmış kalmış, çürümüş, mahvolmuşsunuz. Kibirli, gerici, dik kafalısınız.
- Sigmund : Bu işin benim için ne anlama geldiğini hiç anlamdınız öyle değil mi?

- Carlos : Bumm...
(*Sigmund korkuyla sinerken, Carlos da gülmek için dudaklarını ısırılmaktadır*)
- Sigmund : Aptalın birisiniz siz, işiniz gücünüz afra tafra başka birşey yok.
- Carlos : Siz de palavracısınız! Havai fişegin sesinden bile ürker sonra da kız çocuklarını korkutmaya kalkarsınız.
- Sigmund : Yo yanılıyorsunuz. Sinirli olduğum için öyle tepki gösterdim.
- Carlos : Ne olduğunuz için?
- Sigmund : Sinirli olduğum için... nevroz...
- Carlos : Nevroz... yani tıpkı evde kalmış kartlar gibi.
- Sigmund : Beni yakalayıp, köşeye sıkıştıran ölüm korkusuydu.
- Carlos : Korku, sinir zayıflığı, sürmenaj... sizin durumunuz umutsuz.
- Sigmund : Beni iyi dinleyin sevgili dostum, bilmenizde yarar var... hepimiz nevrozla iç içe yaşarsınız... Hepimiz.
- Carlos : İçinde yaşadığımız toplumun, sosyalleşmemizin bir uzantısı bu, çok doğal.
- Sigmund : Çok komik, kişilerde ortaya çıkan nevroz durumunu cinsel geçmiş belirler.
- Carlos : Kesinlikle hayır. Nevrozu belirleyen sosyal gelişmedir.
- Sigmund : Cinseldir.
- Carlos : Sosyaldir.
- Sigmund : Cinseldir.
- Carlos : Sosyaldir.
- Sigmund : Cinseldir o kadar!
(*İkisi de sinirlidir*)
- Carlos : Birlikte çalışmamıza olanak yok.
- Sigmund : Çalışmak mı dediniz?
- Carlos : Gösteriyi birlikte yapmamıza demek istemiştin.
- Sigmund : Gösteriyi birlikte yapamayacağımıza göre gitmeye kara verdiniz demek. Öyle mi?
- Carlos : Hayır.
- Sigmund : Ben de gitmeyeceğim, haberiniz olsun... Ne yapacağınızı görmek için sabırsızlıkla bekliyorum.
(*Carlos ona baygın ve nefret dolu bakışlarla bakar*)
- Carlos : Sizin için üzülüyorum biliyor musunuz?
- Sigmund : Üzülüyor musunuz?
- Carlos : Acıyorum... Modası geçmiş teorilere takılmış kalmış, çürümüş, mahvolmuşsunuz. Kibirli, gerici, dik kafalısınız.
- Sigmund : Bu işin benim için ne anlama geldiğini hiç anlamadınız öyle değil mi?

- Carlos : Hayır anladım, kötü bir alışkanlık bu.
- Sigmund : Alışkanlık mı? Yıllardır bu bankta oturuyorum ben, yıllardır... Bir gelenek bu. Evet öyle, bir gelenek.
- Carlos : Geleneklerin de kötü alışkanlıklar olduğundan haberiniz yok mu?
- Sigmund : Size kanıtlayacağım, bu banka ilk oturduğumda adımın baş harflerini kazımıştım... burada bir yerde olmalı... *(Carlos'u iter)* Kaldırın şu kışımızı geri zekalı.
- Carlos : Siz kendinizi ne sanıyorsunuz! Kalkmaya hiç niyetim yok. *(Banktan düşer)*
- Sigmund : *(Bankın üstünde bir yer gösterir)* İşte bakın. Burada yazıyor... S... F... 1980. 1980 sonbaharında başlamışım gösteri hayatıma.
- Carlos : Ancak sizin gibi bir arkasında kalpler, oklar bırakacak kadar aptal olabilir zaten. Neden telefon numaramızı ya da kimliğinizdeki bütün bilgileri de kazımadınız, polis sizi daha kolay bulurdu o zaman... Duygusallığınız midemi bulandırdı. Şimdi pardösünüzün üstüne kusuvereceğim.
- Sigmund : Saçmalıyorsunuz.
- Carlos : *(Sigmund'un kafasına doğru kusar gibi yapar)* Kız kurusu, ne olacak, git de geber.
- Sigmund : *(Korkuyla)* Bir araba geliyor.
(Carlos tekrar banka oturur. İkisi de arabanın geçişini izler)
- Carlos : Kadındı.
- Sigmund : Şansımız varmış.
- Carlos : Şey olduğunu mu düşündünüz?
- Sigmund : Bunu düşünmek yanlış olmazdı değil mi?... Bir sürü bakanın katıldığı bir törende neden olmasın.
- Carlos : Evet, bütün bakanlar içeride...
- Sigmund : Eğitim bakanı...
- Carlos : İçişleri bakanı...
- Sigmund : Dışişleri bakanı...
- Carlos : Belediye başkanı...
- Sigmund : Milletvekilleri...
- Carlos : Müsteşar...
- Sigmund : Başbakan yardımcısı...
(Bakanları sıralarken, coşkularına hükmetmeye çalışan bir ses tonu kullanırlar ve gülmelerini bastırırlar)
- Sigmund : Ve tabii yeni atananlar...
- Carlos : Hiçbirinin bizim burada olduğumuzdan...
- Sigmund : ... haberi yok.

- Carlos : İki kişi.
- Sigmund : İki tane.
- Carlos : Bir de değil iki!
- Sigmund : Aynen öyle. Onları bekleyen iki parça.
- Carlos : Hem de öyle iki tane ki... ikisi de profesyonel.
(*Sigmund, Carlos'a güçlü bir tokat atar, Carlos'ın dili tutulur*)
- Sigmund : Bu konuşmaya ben de yataklık ettim, o yüzden bağışlıyorum sizi... yoksa ağza alınacak şey değil! bundan sonra daha terbiyeli olacak mısınız?
- Carlos : (*Pişman*) Nasıl böyle birşey yaptım bilmiyorum. Bu kadar eğitime rağmen böyle çocukça bir hata yapmak olacak şey değil.
- Sigmund : (*Bir polisin sorgulama sırasındaki tomoyla*) Sadece çocukça bir hata değil, ilginç de... O kelimeyi nereden bulup çıkardınız?
- Carlos : Ne? Hangi kelimeyi?
- Sigmund : Hangisi olacak? Hani ikimiz de... ikisi de şey dediniz ya...
- Carlos : Profes...
- Sigmund : (*Keser*) Bir daha duymayayım!... Birşey daha var. Herkesin içeride toplandığını nereden biliyordunuz?
- Carlos : Kimin?
- Sigmund : Kimin olabilir! Bana aptal numarası yapmayın! Bakanlar listesini nasıl elde ettiniz diye soruyorum.
- Carlos : Ne listesi?
- Sigmund : Evet ya ne listesi! Beni saf mı sandınız siz? Bakanların listesi dedim ya! Bu bilgiyi nereden aldınız?
- Carlos : Siz nereden aldınız?
- Sigmund : Soruları ben sorarım. (*Önünde bir aşağı bir yukarı dolaşmaktadır, arada bir de yüzüne azarlarcaşına bakar*) Bu bilginin basına aktarılmadığını gayet iyi biliyorsunuz. Hiçbir gazetede yazmıyordu, televizyondaki haberlerde de söylemedi... Artık bana kimin adına çalıştığınızı anlatmaya başlasanız iyi olur, bay ne idüğü belirsiz.
- Carlos : Çalışmak mı?
- Sigmund : Anlıyorsunuz işte, burada bulunmanızın sebebini soruyorum... Hadi cevap verin!
(*Carlos okul kapısına bakar*) Nereye bakıyorsunuz, ne var orada! Sizi bekliyorum, cevap verin...
- Carlos : Dikkat! Baş hademe!
(*İkisi de öne doğru bakar*)
- Sigmund : Dikkatini başka yöne çekmeliyiz.

(Sigmund çocukmuş ve ip atlıyormuş gibi . Carlos da topaç çevirir ya da başka bir çocuk oyunu oynar gibi yapar.)

Sigmund : *(Çocuk sesıyla)* Fotoğrafınızı çekeceğim. *(Charles Atlas gibi poz veren Carlos'un fotoğrafını çeker gibi yapar)* Kuş geçiyor... Bir tane daha! Ve bir tane daha!
(Oturlar. Sigmund mutlu bir ifadeyle Carlos'u inceler)

Sigmund : Biliyor musunuz sizi izlerken fark ettim. Güçlü bir adamınız, sağlıklı ve yapılısınız. Apollon gibi vücudunuz var... yani merak ettim de... şey... Siz benimkini gördünüz, acaba sizinki nasıl kalib... Özür dilerim, yani boyunu merak ettim.

Carlos : Yoksa bir de homoseksüel misiniz?

Sigmund : Benim einsel hiçbir sorunum yok.

Carlos : Emin misiniz?

Sigmund : Kırıyorsunuz beni. Bir meslektaş olarak duyduğum ilgiden başka birşey değil bu.

Carlos : meslektaş olarak değil de rakip olarak desek.

Sigmund : Nasıl isterseniz... Sizin deyiminizle söylemek gerekirse, tam anlamıyla... profesyonel bir ilgi. Evet, itirazınız yoksa... bir göz atabilir miyiz? Bir kerecik... bir...

Carlos : Gerçekten görmek istiyor musunuz?

Sigmund : Evet istiyorum. Görünürde kimseler olmadığına göre bu süreyi denetim için kullanabiliriz... Bir fikrimiz olsun, yani neyle karşı karşıya olduğumuzu bilelim. Tabii sizin bir itirazınız yoksa.

(Carlos dünden razı bir şekilde ayağa kalkar ve arkası seyirciye dönükken Sigmund'a gururlu bir ağırbaşlılıkla gösterir. Sigmund onu büyük bir heyecanla beklemektedir. Birden ürker, dili tutulur ve bakışlarını kaçırır)

Sigmund : Ulu tanrım! Abartılmış bu!

Carlos : Heybetli değil mi?

Sigmund : Ve bundan zevk alıyorsunuz değil mi?

Carlos : Sizi korkuttu değil mi? İnsanı alt üst ediyor değil mi?

Sigmund : Gereğinden fazla büyük... Gerçeği söyleyeyim mi... bu kadar büyük birşey... ne işe yarar ki... şeyinizle mi dikkat çekmek istiyorsunuz... şeyinizle.

Carlos : Ağır topumla.

Sigmund : Sakin olun! Yakalanmak için elinizden geleni yapıyorsunuz. Nasıl biri olduğunuzu anladım artık. Narsistsiniz siz, mağrur bir züppesiniz, ben merkezcisiniz... Oysa alt tarafı bir teşhircisiniz.

Carlos : *(Korkuyla seyircilerin tarafına döner)* Bir araba geliyor.

Sigmund : Eyvah!

(Carlos ve Sigmund arabanın geçmesini seyrederek, nefeslerini tutmaktadırlar)

- Carlos : Tipik...
- Sigmund : Tipik olan ne?
- Carlos : Devriye arabası.
- Sigmund : Neden tipik oluyor?
- Carlos : Hep beş kişidirler. Bilmiyor muydunuz?
- Sigmund : Ya, doğru mu bu... hep beş kişi midirler? *(Sigmund cebinden katlanmış bir gazete çıkarır, açar ve arkasına saklanır)*
- Carlos : Direksiyonda şişman Romero vardı.
- Sigmund : Romero mu? Evaristo Romero mu?
- Carlos : Tanır mısınız?
- Sigmund : Parçalanmış cesetlerin bulunduğu restoranttaki garson değil mi?
- Carlos : Hım.
- Sigmund : Evet tanıyorum.
- Carlos : Hiç yolunuz düştü mü ona?
- Sigmund : Düştü sayılır. Ya sizin?
- Carlos : Benim de düştü sayılır.
- Sigmund : Düşündükçe içimi korku sarıyor, ürktüyorum.
- Carlos : Hiç şüphe yok acı bir deneyimdi.
- Sigmund : Kesinlikle öyle, ya sizin için?
- Carlos : Elbette çok acı... unutulur gibi değil.
(Carlos Sigmund'a elektrik şoku uygulayacakmış gibi ellerini uzatır. Sigmund onunla birlikte hareket eder)
- Sigmund : Lütfen yapmayın şakası bile hoş değil.
(Gazeteyi tekrar katlar ve boynunda tasma olan pelüş bir köpek çıkarır. Bu arada Carlos da olduğu farz edilen güvercinleri cebinden çıkardığı ekmeğin kırıntılarıyla beslemektedir)
- Carlos : Konuştunuz mu?
- Sigmund : Neden sordunuz?
- Carlos : Şişman Romero'ya karşı koymak zordur.
- Sigmund : *(Köpeğini gezdirir gibi yapar)* Evet öyle derler, siz öttünüz mü?
- Carlos : Sular seller gibi... Ama siz bana daha cevap vermediniz.
- Sigmund : Biraz önce söylediniz ya... şişman Romero'ya karşı koymak zordur... hatta olanaksızdır.
- Carlos : Ne zaman yakalanmıştınız?
- Sigmund : Kim? Ben mi?
- Carlos : Başka kim olabilir köpek değil herhalde?

- Sigmund : Çok oldu. Başladıktan hemen sonra, ilk aylarda.
- Carlos : Öyle mi? Ben daha sonra girdim herhalde.
- Sigmund : Demek ki siz geldiğinizde ben çıkmıştım herhalde.
- Carlos : Evet, yoksa karşılaşırdık.
- Sigmund : Belki sizin için söylemesi zor olacak ama yine de soracağım... Dışarı çıkmak istediğinizde tehdit etmediler mi?
- Carlos : Kaçtım... Arjantin'de saklandım.
- Sigmund : Allah bilir ordunun teknik okulunda.
- Carlos : Hayır... belki de evet, bilmiyorum.
- Sigmund : Tekrar yakalanmaktan korkmuyor musunuz?
- Carlos : Korkmaz olur muyum?
- Sigmund : Peki benim onlardan biri olabileceğimden korkmuyor musunuz?
- Carlos : Sizin mi? Yo, onlardan olsaydınız biraz önce o kadar ürkmezsiniz.
- Sigmund : Kim bilir, belki de insanlara fazla güveniyorsunuz... Bay...?
- Carlos : Carlos, bana Carlos deyin.
- Sigmund : Carlos?
- Carlos : Evet, Carlos.
- Sigmund : *(Köpeği tekrar cebine koyar)* Birden yüzünüz tanıdık geldi bana.
- Carlos : Bu işte, pardon o işte birçok insanla karşılaşıyorsunuz.
- Sigmund : Evet, bir sürü yüz... örneğin kafanızı suya daldırıp çıkardıklarında gördükleriniz. *(Sigmund Carlos'a yandan bakar, suç ortağı olduğunu belli eden bir ses tonuyla konuşmaktadır. Hafifçe kıkırdarlar, birbirlerini etkilemektedirler.)*
- Carlos : Denizaltılarda mı?
- Sigmund : Evet "denizaltı"larda.
- Carlos : Su burunlarından içeri akar...
- Sigmund : Sonra da ağızlarından çıkar...
- Carlos : Zavallılar ne hal alırlar!
- Sigmund : Evet, zavallılar... *(Kederli)* sınıksız olurlar... fok balıklarına benzerler.
- Carlos : Beni Romero eğitmişti.
- Sigmund : Ne? Sizi de mi?
- Carlos : Ben de...
- Sigmund : Yoksa siz de mi?
- Carlos : Evet öyle.
- Sigmund : Peki ya...?
- Carlos : Evet, onu da.

- Sigmund : Meslektaşlık öyleyse.
- Carlos : Hala da öyleyiz değil mi?
- Sigmund : Peki size onu da yaptırıldılar mı? *(Elleriyle elektrik verirmiş gibi yapar)*
- Carlos : Evet.
- Sigmund : Hayatın cilvelerine bakın.
- Carlos : İkimiz de aynı yere sürüklenmiş...
- Sigmund : Şimdi de...
- Carlos : Buraya sürükledi.
- Sigmund : İnanılmaz, inanmak mümkün değil... Elinizi sıkabilir miyim meslektaşım!
(Eski dostlar gibi el sıkışırlar)
- Sigmund : Olga Pradovna'yı hatırlıyorsunuzdur herhalde...
- Carlos : Elbette, içerde bu isimde biri varsa unutmak mümkün müdür? Kampta, pardon köyde içki ve sigara sattığı bir kulübesi vardı.
- Sigmund : Kışın da çok lezzetli çorbalar satardı.
- Carlos : Evet, çorbayı pazarları içerdik. Bütün hafta boyunca çalışırdık, çok iş olurdu, çok çok çok iş olurdu. Pazarları da maçları dinlerdik.
- Sigmund : Futbol maçlarını mı dinlerdiniz? Gerçekten mi? Bir kere başımıza ne geldi biliyor musunuz? Aletin olduğu yerde çalışıyorduk, kemerlerimizde transistörlü radyo, kulağımızda kulaklık vardı ve tam bu sırada gol oldu. Elektrik çarpmış gibiydik.
(Bu anı üzerine iktisi de kahkahalarını tutamazlar)
- Sigmund : Evet, çarpılmıştık! Sanki iş yerinde hiçbir güvenlik önlemi yokmuş gibi. *(Kendi kendine güler)*
- Carlos : *(Ciddi)* Bir daha elektrik akımına uğradınız mı?
- Sigmund : *(Sessizleşir)* Hayır, bir daha olmadı. Bilmenizde yarar var ben de Arjantin'deydim.
- Carlos : Evet, ama artık orada da işler değişti.
- Sigmund : Bu yüzden mi geri döndünüz?
- Carlos : Onların arasına dönmedim.
- Sigmund : Tabii, hiçbir şey döndüremez oraya. İnsan çok değişiyor.
- Carlos : Pişmanlık duyuyorsunuz.
- Sigmund : Döndükten sonra da birşeyler yapmak gereksinimi de cabası.
- Carlos : Farklı birşeyler yapmak gereksinimi.
- Sigmund : Kurtaracak birşeyler.
- Carlos : Hataları bağışlatacak birşeyler.
- Sigmund : Dua etmeyi denediniz mi?
- Carlos : Çıldırıldınız mı siz?

- Sigmund : Neden olmasın, birçok kişi yapıyor bunu.
- Carlos : Boş verin, bizim için tanrı yoktur.
- Sigmund : Evet haklısınız, Bazen düşünüyorum da cemaate gidersem hamursuz ekmeğin ağızda çürüyecek gibi.
- Carlos : Ben de rüyamda günah çıkartırken yakaladıklarımı görüyorum.
- Sigmund : Sonra da bu iş karar verdiniz öyle mi?
- Carlos : Evet öyle oldu.
- Sigmund : Peki hoşunuza gidiyor mu?
- Carlos : Her seferinde aynı zevki alıyorum.
- Sigmund : Ben de öyle. Yalnız bu sorunu nasıl çözeceğiz bilmiyorum. Şimdiye kadar bu işi hep yalnız başıma yaptım, bir meslektaşımı devre dışı bırakma zorunluluğu canımı sıkıyor.
- Carlos : Bunu zaman gösterecek... Kimin için çalıştığımızı söylemediniz daha.
- Sigmund : Siz de söylemediniz.
- Carlos : *(Birden)* Araba geliyor.
- Sigmund : Yine mi?
- Carlos : Yakaladılar bizi.
- Sigmund : Öyle mi dersiniz?
- Carlos : Emin olduğumu söyleyebilirim.
- Sigmund : Buna hazırlıklı mısınız?
- Carlos : Her zaman.
- (Sigmund birden ayağa kalkar ve pardösüsünün cebinden çıkardığı şekeri övmeye başlar. Bir sokak satıcısı gibi çukolata ve şeker isimleri sıralamaktadır. Carlos da pazardaki satıcılar gibi Tayvan'dan gelen elektronik aletler, taklitler satmaya çalışır gibidir. Sigmund'un sesi bir anda kesilir, arabanın gözden kaybolduğu yöne doğru bakar. Bir el hareketiyle Carlos'u durdurur. Deneyimli bir askeri görevli gibi sakın ve kararlı konuşmaya başlar.)*
- Sigmund : Tamam geçtiler... Bu oyuna devam etmek çevremizde kalabalık toplanmasına neden olabilir ve bu hiç işimize gelmez.
- Carlos : Anlaşılan bu işleri iyi biliyorsunuz.
- Sigmund : Siz de öyle... Cepte başka numaralarınız var mı?
- Carlos : *(Avırt dolusu güler. Bu arada cebinden kırmızı bir palyaço burnu çıkartıp, takar ve banka tırmanır.)* Palyaço Melocoton.
- Sigmund : *(Keskin keskin çaldırıldığı bir alarm düdüğü çıkarır ve bir sirk sunucusu tavrı takınır)* Kızlar oğlanlar! Bayanlar baylar! Gezgün sirkimiz "Kartal İnsanlar" sunar... Palyaçonuz Melocoton!

Carlos : Nasılsınız Bay Corales?

Sigmund : Siz nasılsınız Melocoton?

Carlos : Size küçük bir soru sorabilir miyim?

Sigmund : Buyurun Melocoton!

Carlos : Burada gerçekten ne yaptığınızı söyler misiniz?

(Sigmund güler. Sahnenin arka tarafına gider ve bir seyyar satıcı rolüne bürünür. Elinde bir oyuncak tutmakta ve onu tanıtmaktadır. Carlos bir süre kararsız kalır, sonra o da başka bir oyuncakla aynı şeyi yapmaya başlar. Sokaktan geçtiğini farz ettiği insanlara satış yapmaya çalışmaktadır. Sigmund aniden geriye sıçrar ve rolünü değiştirir, bu sefer de Evangelist bir rahiptir. Carlos yarışmayı kabullenmiştir, bu sürpriz ve değişimlere aynı başarıyla her uyum sağlayışında sevinç duymaktadır. Sonunda Sigmund bütün aksesuarlarını sakladığı ceplerinden birinden bir şişe çıkarır ve entelektüel bir sarhoşu oynamaya başlar. Carlos da bir şişe çıkarır ve sarhoş numarası yapar ama o bayuğu biridir.)

Sigmund : *(Sarhoş)* Siz de bu okuldansınız galiba... hadi kadehlerimizi bu mutlu rastlantının şerefine kaldıralım.

Carlos : İzinizle size bir soru soracağım zil zurna sarhoş bey... Söyleyin... şuradaki ışık... *(Sahne ışıklarını gösterir)* güneş mi ay mı?

(Sigmund gözlüğünü düzeltir ve bu bilimsel deneyi izlemek üzere izin ister. Bir süre sonra karara varmış gibi bir tavır takınır. Bu sahnenin diyalogları oynadıkları rollerle birlikte zamanın değerleri ve sosyopolitik ortamı göz önüne alınarak yarı doğaçlama yapılacaktır. Sigmund iktidardaki, zil zurna sarhoş bir politikacının taklidini yaparken, Carlos da onun emekçi partiye ait muhalifini canlandırır.)

Sigmund : Yurttaş, rapor önümde duruyor. Ama bu konuda yetkili olmadığımı size açıklamak istiyorum.

Carlos : Siz ha? Yetkili değilsiniz ha?

Sigmund : Evet, çünkü ben bu mahalleden değilim. *(Gülüşmeler)*

Carlos : Bir sorum daha var, sadece bir soru... Eğer bu ülkenin içine sıçarlarsa, yani diyelim ki oldu, tabii uzak bir varsayım ama...

Sigmund : Beş duyusundan birkaçı eksik birinin varsayımı olduğu kesin.

Carlos : Diyelim ki ülkenin içine edildi, bu açıklanmalı mı yoksa açıklanmamalı mı?

Sigmund : Açıklanmalı.

Carlos : Yo hayır, çok dikkatli olmalıyız,şşşt...

Sigmund : Açıklanmalı dedim size. Siz de günümüz insanının düştüğü ikileme düştüysünüz, Hamlet ikilemi: Söylemeli mi, söylememeli mi? Ben de size fikrimi açıklıyorum.

Söylenmeli. Düşündüklerimizi söylemek için hep sarhoş numarası yapmak zorunda mı kalacağız? Ya da küçük bir gültüğü doyasıya yaşamak için deli ya da gizemli rolünü mü üstlenmek zorundayız? Açlıktan nefesimiz kokarken ıvır zıvır satmayı biz mi istiyoruz? Hayır! Açıklanmalı. Ipso facto, per omnia saecula saeculorum, e pluribus unum, in situ, labor omnia vincit...

(Carlos, aykır bir halde oturur ve Sigmund'un Latince laf salatasını alkışla keser.

Sigmund bir anda normale döner ve şişeyi cebine sokar.)

- Sigmund : Özür dilerim, bir an duygularımı kontrol edemedim. Kendimi kaptırdım ve nerede duracağımı bilemedim...
- Carlos : Özür dilemeyin, çok iyi oldu, gerçekten çok iyi oldu.
- Sigmund : Ciddi misiniz?
- Carlos : Tam bir profesyonelsiniz.
- Sigmund : Yo hayır yanıyorsunuz, ben bir amatörüm. Ayrıca bunu kişisel gelişimim için yapıyorum, işte bu yüzden de bu işi birlikte yapabileceğimize inanmıyorum.
- Carlos : Yine mi o mesele? *(Hala politik bir liderin ses tonunu sürdürmektedir)* Bunun kaçınılmaz olduğunu kabul etmek zorundayız artık. Bu ortak bir görev. Tarihi belirleyen tek bir sınıf vardır. Sizin de, benim de ait olduğumuz sömürülen sınıf, alt sınıf.
- Sigmund : Unutun bunu, ben alt sınıfa ait değilim.
- Carlos : İkimiz de aynı sınıfa aitiz.
- Sigmund : Siz kenar mahalleden gelmiş olabilirsiniz, ben şehrin nezih semtlerinden birinde oturuyorum.
- Carlos : Siz ait olduğunuz sınıf tarafından dışlanmış birisiniz! Tarihsel sorumluluklarını benimsemesi gereken sıradan bir adamınız!
- Sigmund : Yeter artık susun Carlos.
- Carlos : Birlikte yapacağız.
- Sigmund : Kesin dedim!
- Carlos : Ama... Mükemmel bir fikir değil mi sizce? Yalnız, korumasız ve çaresiz olduğumuzu sanıyorduk, oysa şimdi bizim geçmişimizin kolektifin ve toplumun geçmişi olduğunu keşfediyoruz. Biz parçalanmış bir ülkenin yaralanmış vicdanıyız.
- Sigmund : Yeter! Ne bu ülke, toplum safsatası! Biz ağzına sızılmış bir çift düztabandan başka birşey değiliz. Karşı koymadan sürüklenip duruyoruz. Siz de kalmış biz ülkeyiz, toplumuz falan diyorsunuz.
- Carlos : Hadi çekinmeyin, söyleyin, siz de bizleri paçavraya çıkmış bir proletarya sınıfı, karanlık dünyaya ait insanlar olarak görüyorsunuz değil mi?
- Sigmund : Başka ne denebilir ki? Ha?

- Carlos : Biz sömürülmüşlerin bilinciyiz! Ortaya çıkmak için umutsuzca yol arayan bastırılmış bir gücüz biz... (*Pardösüsünü açmaya başlar, Sigmund engellemek için onu tutar.*) Oysa durumumuzu ürkmüş, ezilmiş, çevreye karşı düşmanca bir tavır almış, saldırgan olarak tanımlıyoruz.
- Sigmund : (*Onu sakinleştirip, oturmasını sağlamayı başarır.*) Bu kadar yeter artık sakinleşmenin zamanı geldi.
- Carlos : Hadi bana takma adınızı söyleyin.
- Sigmund : Ne demek istediniz?
- Carlos : Takma adınızı sordum ya da lakabınızı?
- Sigmund : Lakabım mı?
- Carlos : Ne yani? Takma ad kullanmıyor musunuz?
- Sigmund : Siz kullanıyor musunuz?
- Carlos : Elbette...
- Sigmund : Öyleyse siz şeydensiniz... (*Yumruğunu komünist parti üyesi gibi kaldırır.*)
- Carlos : Ona benzer birşey. İndirin şu yumruğunuzu!
- Sigmund : Haberiniz olsun, ben yalnız çalışıyorum.
- Carlos : Biliyorum. Yalnızca takma adınızı öğrenmek istiyorum.
- Sigmund : Takma ad falan kullanmıyorum ben.
- Carlos : Öyleyse gerçek adınız söyleyin.
- Sigmund : Beni tanıdığımız sanmıştım.
- Carlos : Tanımam mı gerekiyordu?
- Sigmund : Bilmem, genel kültür olarak kabul edilebilir. Londra'da veya Viyana'da duymuş olabilirsiniz. Belki bir bilmece ya da kitap kapağında görmüşsünüzdür.
- Carlos : Size bakabilir miyim?
- Sigmund : Evet, ama kısa bir süre!
(*Carlos onu incelerken, Sigmund heykel gibi poz verir. Sonra ikisi de eski hallerine döner.*)
- Carlos : Yüzünüz tanıdık geliyor ama isminizi çıkaramıyorum.
- Sigmund : Ben de sizinkini çıkaramıyorum.
- Carlos : İsmınızı söyler misiniz?
- Sigmund : Ciddi ciddi?
- Carlos : Evet.
- Sigmund : İsmim... Freud, Sigmund Freud.
- Carlos : Sigmund! Şu ünlü profesör Sigmund mu?
- Sigmund : Evet, bu kadar abartmayın lütfen.

- Carlos : Doğru mu bu? Viyanalı büyük psikiyatrist Sigmund, ha?
- Sigmund : Rica ederim, davranışlarınıza dikkat edin.
- Carlos : Yani şu anda yanımda oturan adam dahi profesör Sigmund öyle mi?
- Sigmund : Ne olur yeter artık, meslek hayatımı bıraktım. Lütfen bu kadar tantana yapmayın rica ederim.
- Carlos : *(Bir Sigmund hayranı tavrıyla kendinden geçmiş bir halde)* Beni psikanaliz edin!
(Sirtüstü banka uzanır. Sigmund karşı koyar, onu iter ve mücadele etmeye başlarlar.)
- Sigmund : Lütfen, yalvarıyorum size, doğru dürüst oturun, hiç değilse görünüşü kurtaralım.
- Carlos : Beni analiz edin lütfen... bir kere, sadece bir kere.
- Sigmund : Şimdi sırası değil, önce anlaşmamız gereken birçok nokta var.
- Carlos : Hep isterdim ama hiç fırsat olmamıştı. İsteddiğiniz her konuda anlaşırız, ne isterseniz. Mükemmel birşey bu! Şahsen profesör Sigmund tarafından analiz edileceğim!
- Sigmund : *(Şiddetli bir yumruk atar)* Geri zekalı! Sigmund! Sigmund! Sigmund! Neden gazeteye ilan vermiyorsunuz? Histerikler için gelmedim buraya.
- Carlos : Beni şaşırtıyorsunuz profesör!
- Sigmund : Romero'dan hiçbir şey öğrenmemiş gibisiniz.
- Carlos : *(Alıngan)* Neden?
- Sigmund : Birini gözetlemek zorunda kaldınız mı?
- Carlos : Elbette!
- Sigmund : Dinleme aletleriyle çalıştınız mı?
- Carlos : Çalıştık.
- Sigmund : Provokatörlerle?
- Carlos : Tabii!
- Sigmund : Camları içini göstermeyen beyaz arabalarla?
- Carlos : Evet.
- Sigmund : Muhbirlerle?
- Carlos : Evet.
- Sigmund : Öyleyse dikkat çekmemeye çalışın.
- Carlos : *(Sanki askeri bir teftiş bitirmiş gibi)* Anlaşıldı.
(Sessizlik. Yavaş ve uzun uzadıya iki yana bakarlar.)
- Sigmund : Gelen yok.
- Carlos : Yok mu?
- Sigmund : Yok.
- Carlos : Buralarda bir yerlerde saklanıyor olmalılar.
- Sigmund : Neyse, en fazla yarım saat sonra kızlar çıkacak.

- Carlos : Evet... *(Yaydan fırlamış ok gibi yerinden sıçrar ve yeniden banka uzanır)* O zamana kadar analiz edin beni!
- Sigmund : Daha önce de söyledim anlaşmamız gereken konular var.
- Carlos : Hangi konularmış bunlar? Fiyat mı?
- Sigmund : Bu sadece biri.
- Carlos : *(Birdenbire doğrulup oturur. Sigmund denge bozulduğu için düşer.)* Yahudi!
- Sigmund : Pekala, pekala anlaşıldı... uzanın bakalım! *(Carlos uzanır)* Bu yaptığımız alışılmış birşey değil, aslında önceden birkaç kez konuşmuş olmamız gerekirdi.
- Carlos : Neden?
- Sigmund : Durumunuzu öğrenmek için tabii ki.
- Carlos : *(Sarhoşluk sahnesindeki gibi)* Biz zaten birbirimizi, kendimizi bildik bileli tanıyoruz, değil mi ahbap?
- Sigmund : *(Hafifçe öksürür)* Açık konuşmak gerekirse, görüşme sırasında, bu tür laubalıklar hoş karşılanmaz. Biraz daha öteye kayın, saçlarınız değişiyor. Güzel, sizinle haftada dört veya beş kez görüşeceğiz. Bu yedi, sekiz, dokuz, hatta on yıl boyunca sürebilir, gösterdiğimiz gelişmeye bağlı.
- Carlos : Ama bu çok uzun bir zaman!
- Sigmund : Bu iş böyle, psikanaliz kesinlikle sonsuzdur.
- Carlos : Ben sonu olan birşey istiyorum ama.
- Sigmund : Analiz edilmek istemiyor musunuz?
- Carlos : İstiyorum ama yalnızca bir süre için.
- Sigmund : Böyle yürümez.
- Carlos : Formalitelere çok düşkünsünüz!
- Sigmund : *(Sahte bir tavırla ve bir doktorun ses tonuyla)* Sözünü ettiğiniz formalite düşkünlüğü, bana yansıtmak istediğiniz ama aslında kendinizde hissettiğiniz bir özellik, öyle değil mi?
- Carlos : Siz formalite düşkünsünüz! Yok şöyle yatmalıymışım da, biraz daha öteye gitmeliymişim de, bunu yapmalıymışım da şunu yapmamalıymışım, nedir bu formaliteler canım.
- Sigmund : Biraz önce belirttiğiniz huzursuzluğun duygularınıza ket vurmanızdan ve bunun üstesinden gelmeye çalışmanızdan kaynaklandığımı da düşünebiliriz.
- Carlos : Ben huzursuzluktan falan bahsetmedim. *(Bir hatasını bulmanın sevinciyle cesaretlenmiştir.)*
- Sigmund : Etmediniz mi? Öyleyse baskı altında, sıkıntılı, korkular içinde, sinirli olduğunuzu ya da ne bileyim ben, öyle birşey söylediniz işte. Huzursuzluğu nereden çıkardım acaba, konsantrasyonum dağıldı, hayır, hayır, böyle cayırda çimende psikanaliz yapamam.

Hayır, ben gidiyorum, Viyana'ya döneceğim ya da New York'a belki de Buenos Aires'e neresi olursa gideceğim.

Carlos : *(Sigmund'un ortadan kaybolma olasılığı onu kara kara düşünmeye iter onu durdurmayı dener)* Lütfen beni terk etmeyin. Yapamazsınız. korkunç birşey olur bu, dayanamam, lütfen bırakmayın beni...

Sigmund : Birdenbire projeksiyon yapmaya başladığınızın farkında değil misiniz? Pekala, hadi yatın bakalım. *(Carlos yatar)* Önce size psikanalizin temel kurallarını açıklamalıyım, serbest çağrışıma dayanır.

Carlos : Serbest mi?

Sigmund : İnansanız da inanmasanız da öyle, serbest çağrışım. Kısa konuşacağım, lütfen sözümü kesmeyin ve beni iyi dinleyin...

Carlos : *(Sözünü keser)* İşe bak! Sizi Viyana'daki muayenehanenizde düşünüyorum da! Sobanız, doğu kökenli heykeller, deri koltuğunuz, divanınız...

Sigmund : Rica ederim...

Carlos : *(Konuşmasına izin vermez)* Doğruyu söyleyin gerçekten de baldızınızla yattınız mı? İnsanlar neler anlatıyorlar! Peki ya, oğlunuzun hastaları bekleme odasında baştan çıkardığı doğru mu?... Ne? Değil mi? Peki ya şu annesiyle ya da babasıyla yatmak isteyen hastaların anlattığı hikayeler biraz olsun imrendirmiyor mu sizi?
(Sigmund yüksek sesle öksürür. Carlos özür diler.)

Sigmund : Evet, söylediğim gibi ya da söylemeye çalıştığım gibi... Serbest çağrışıma ulaşmanın yolu, görüşmelerimiz sırasında aklınıza gelen her şeyi anlatmanızdan geçer. İsterse çok basit, uygunsuz, saçma, mantık dışı ya da acı veren birşey olsun fark etmez.
(Sessizlik)

Carlos : Bence siz ahmağın tekisiniz.

Sigmund : Ne garip bir hakaret bu, durup dururken.

Carlos : Aklıma başka birşey gelmedi.

Sigmund : Pekala.

Carlos : Şimdi pardösünüzü açışınızı düşündüm de, aklıma bir fıkra geldi... Bir adamla ilgili... penisi çok büyük olan bir adam... Adam meyhaneye gelir ve... penisıyla tezgaha vurur... Bam! Bam! Bam! Sonra da: "Bir kasa bira!" der.

Sigmund : Demek öyle.

Carlos : Sizce komik değil mi?

Sigmund : Sizce komik mi?

Carlos : Okuldayken çok gülerdim bu fikraya, kocaman penisi olan bir adam düşünün ve adam şöyle diyor. *(Çok kalın ve boğuk bir sesle)* Bir kasa bira!

- Sigmund : Bu fıkraya güldüğünüzde kaç yaşındaydınız?
- Carlos : Ne bileyim küçüktüm daha...
- Sigmund : Anlıyorum, devam edin...
- Carlos : Sonunda... garsona fenalık gelmiş... her gün adamı o kocaman... o kocaman... aslında içimden penis demek geçmiyor... karnış desem.
- Sigmund : Fark etmez.
- Carlos : Pipi, bombili, kuş gibi kelimeler de geliyor aklıma.
- Sigmund : Bu kelimelerin dışı kelimeler olduğunun farkında mısınız?
- Carlos : Hayır, farkında değildim... (*oturur*) Ne demek istiyorsunuz?
- Sigmund : Henüz birşey demiyorum, yatın lütfen.
- Carlos : (*tekrar yatar*) Her neyse garson artık bıkmıştır, adam bir daha geldiğinde bir balta darbesiyle hurma ağacını ikiye ayırmaya karar verir.
- Sigmund : Hurma ağacı dediniz dikkat edin.
- Carlos : Evet dedim... Adam gelir, yılanını dışarı çıkarır... ya da nasıl tanımlamak isterseniz, onu dışarı çıkarır, tezgahın üzerine yatırır ve vurur. Bam! Bam! Bam! "Bir kasa bira!" Garson baltayı eline alır ve var gücüyle indirip, aleti zınk diye ikiye böler... Alet maskulin bir kelime. Sap, kereste, babatorik saksofon da öyle! Hepsi maskulin. Gördünüz mü? Gördünüz mü dedim?
- Sigmund : Evet, evet gördüm.
- Carlos : Fıkranın devamı var.
- Sigmund : Devamı mı var?
- Carlos : Evet, daha devam ediyor. Ertesi gün adam yine gelir, geri kalan parçayı çıkarır, tıpkı sizinki gibi küçücük birşey kalmıştır. (*güler*) Ve garsona... (*kırtkan bir ses tonuyla*) "Bir küçücük coca cola'cık lütfen" der. (*uzun süre iğrenç bir şekilde güler, sürekli espriyi tekrarlamaktadır. Sonunda gözyaşları içinde kalır*) Komik bulmadınız mı? Buldunuz değil mi? İnanılmaz komik bir fıkra bu. Biraz olsun komik bulmadınız mı? Hiç mi?
- Sigmund : (*hareketsiz kalmıştır*) Bana daha çok dramatik geldi. Fıkradaki adamın başına geleni yaşamaktan korkuyorsunuz. Nefret ettiğiniz ve benim şu anda temsil ettiğim otoriteye karşı olan davranışlarınızdan dolayı cezalandırılmaktan korkuyorsunuz.
- Carlos : (*doğrulur*) Psikanaliz hiç hoşuma gitmedi... (*sessizlik*) Biliyor musunuz, aslında bir düşümden söz edecektim...
- Sigmund : Ya?
- Carlos : Düşümde... (*tekrar yatar*) Başka dinleyen var mı?
- Sigmund : Yok tabii ki.

- Carlos : Düşümde bir hayalet gördüm. Bu hayalet bütün Avrupa'yı dolaşıyordu. (Sigmund korkar) Sonra işçi birliğinin bütün dünyaya yayıldığını gördüm... (Sigmund dehşet içinde susturur onu)
- Sigmund : İsmim ne demiştiniz?
- Carlos : Daha ismimi söylemedim size, ama bir romancıyım ben... Birçok roman yazdım, ne yazık ki bazıları sadece sözlük anlamına göre değerlendirildi.
- Sigmund : Hangileri mesela?
- Carlos : Örneğin "Kapital".
- Sigmund : (dehşetle) Hangisi?
- Carlos : Kapital, o kitapta bir düş kurmayı denemiştım.
(Sigmund hızla ağızını kapar)
- Sigmund : Öyleyse siz Karl... Ma... Ma... yo, söylemeyin daha iyi...
- Carlos : Konuşmaya devam edebilir miyim?
- Sigmund : Hayır, görüşme bitmiştir, burada kesiyoruz. Yarın buluşuruz. Görüşme bitmiştir, ayağa kalkabilirsiniz, artık bana birşey anlatmayın.
- Carlos : Ama... birbirimiz hakkında bu kadar çok şey öğrendikten sonra niye böyle yapıyorsunuz?
- Sigmund : Konu kapanmıştır! Hasta, psikanalistiyle seans dışında asla konuşmaz, sıradan laflar ve kibarlık gereği konuşmalar hariç. İyi günler, güle güle, vizite, falan filan... hepsi bu.
- Carlos : (hıştıldı) İşte yine bastımak ve kısırmak için koyulmuş küçük burjuva kurallarından biri...
- Sigmund : Beni iyi dinleyin bayım, aramızda kısırılmış biri varsa o da sizsiniz.
- Carlos : Ha! İçgüdülerin özgürlüğü üzerine yaptığınız yapmacık konuşmalardan sonra halimize bakın, hala neredeyiz...
- Sigmund : Ya siz, sözde serbest çağrışım yolunu deneyecektiniz, oysa sonunda yasa dışı çağrışımlardan başka bir yere varamadınız.
- Carlos : Sizin şu gerici dirimselciliğiniz beni hasta ediyor, bay Sigmund:
- Sigmund : Sizin 19'uncu yüzyıl usulü akılcılığınız da benim sinirlerime dokunuyor, bay Carlos.
- Carlos : Ağızınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu?
- Sigmund : Evet, duyuyor. Ne olmuş!
- Carlos : Yahudi!
- Sigmund : Ya siz? Hem Yahudi hem de Marksistsiniz.
- Carlos : Çenenizi kapayın sosyete doktoru.
- Sigmund : Bolşevik!
- Carlos : Metafizikçi!

- Sigmund : Bürokrat!
- Carlos : Keçi sakallı bireyci!
- Sigmund : Suratsız kollektivist!
- Carlos : Kitlelerin gücünü küçük görüyorsunuz.
- Sigmund : Siz, insanların en derin sırlarına yabancı olduktan sonra elinizden ne gelir ki?
- Carlos : Burnu büyük herif! Paranoyak, megaloman.
- Sigmund : Narsist ne olacak! Benmerkezci!
- Carlos : Siz obskürantizmin¹ ve mistisizmin esiri olmuşsunuz. İdealist!
- Sigmund : İdealist mi? Ben ha? Ben pozitivistim! Kalın kafalı bir materyalist olduğunuz için bunları anlamınıza olanak yok.
- Carlos : İdealist!
- Sigmund : Materyalist!
- Carlos : Alçak ve kokuşmuş idealist!
- Sigmund : Pis materyalist!
- Carlos : Pis mi? Ben mi? Bir de diyalektik var unutmayın.
- Sigmund : Ah tabii! Diyalektik materyalist! Bok herif!
- Carlos : Bir de kendine psikanalist diyor, orospu çocuğu.
- Sigmund : Yo, o kadar da değil. Anneme bulaşmayın! Bir psikanalistin annesine asla dil uzatılmaz. Duydunuz mu beni?
- Carlos : Kapatın artık şu çenenizi! Şu Allahın belası çenenizi kapatın!.. Artık tek kelime bile duymak istemiyorum... O'Higgins ve San Martin gibi iyi bir çift olabileceğimize inanmaya başlamıştım... veya Sacco ile Vanzetti... ya da Don Kişot ve Sancho gibi.
- Sigmund : (*Alays*) Marks ve Engels gibi! Öyle değil mi?
- Carlos : Evet, ona benzer birşey...
- Sigmund : Dick ve Doof ya da Tom ve Jerry'ye benzeyecektik. (*Ayaklarını yere vurarak, itişip kakışarak, iyice sinirlenene kadar çocukça bir kavga sürdürürler*)
- Carlos : Yeter artık kapayın çenenizi! Siz kendinizi ne santiyorsunuz?
- Sigmund : Siz benim çeneme hükmedemezsiniz, anlaşıldı mı?
(*San sözü kimin söyleyeceği hakkında tartışan çocuklar gibi birbirlerini azarlamaya başlarlar. Sonunda ikisi bankın birer ucuma gergin bir halde otururlar. Yavaş yavaş içlerinde biriken hırs da geçer.*)
- Sigmund : Aslında... öyle demek istememiştim...
- Carlos : Neyi?
- Sigmund : Ne bileyim, hepsini.

¹ ilke olarak hem ruhtan hem de organizmadan ayrı bir hayatı kabul eden fizyolojik öğretisi.

- Carlos : Yo... benim özür dilemem gerek.
- Sigmund : Hayır, ben kabalaştım. Üstlendiğim rolü fırsat bildim, kendime hakim olmam gerekirken, çok kaba, bayağı ve fırsatçı davrandım. Lütfen bağışlayın beni!
- Carlos : Evet, gerçekten biraz kaba ve saygısız davrandınız.
- Sigmund : Siz de az biraz terbiyesiz ve sinirliydiniz: Ama bu ilkel kalmış kişilik yapınızdan kaynaklanıyor, sizin elinizden birşey gelmez.
- Carlos : Olabilir.
- Sigmund : Aslında içgüdüleriyle yaşayan biriyim, beni sürüklemelerine izin veriyorum. Bütün hayatım, bütün gücümü kimi zaman bana da hükmeden tutkuları incelemeye adadım. Bazen bu tutkular beni yakıp kavuruyor bay Carlos, tıpkı şu anda olduğu gibi...
- Carlos : Ben de sizden özür dilemeliyim bay Sigmund, kötü günler geçirmiş biriyim ben. Dar kafalıyım, aksiyim. Kaba gücün ve yıkıcılığın beni etkilemesine izin veriyorum...
- Sigmund : Abartıyorsunuz, hepimizin içinde yok olma özlemi, ölüm dürtüsü ve yıkıcı güç vardır. Genellikle gizlidirler, bazen üstünlüklerini ilan edip ortaya çıkarırlar. Bu çok doğal.
- Carlos : Öyle tabii. (*Hitap eder gibi*) Üretimdeki ilişkilerin ve diyalektiğin sonucu olarak...
- Sigmund : Bay Carlos, lütfen yine aynı konuyu açmayın.
- Carlos : Özür dilerim, sustum bay Frued.
- Sigmund : Gerçekten çok üzgün olduğumu bilmenizi isterim.
- Carlos : Siz de benim özürlerimi kabul edin.
- Sigmund : Dert etmeyin... ayrıca... (*mahcup ve kararsızdır*) nasıl yorumlarsınız bilmiyorum ama aslında size şuramda (*göğsünü gösterir*) ayrı bir yer ayırmışımdır. Size değer veririm.
- Carlos : (*Kızarmıştır*) Ciddi mi söylüyorsunuz? Ben de Sigmund Frued'ü özlemiştim... ikimiz de öyle... öyle... sinirlendik ki!
- Sigmund : Evet, dayanılır gibi değildi.
- Carlos : O yalnızlık.
- Sigmund : Evet yalnızlık, sonra bir de kavga etmek, küçük çocuklar gibi tepinip durmak...
- Carlos : Görüyorsunuz işte, aslında biz insanlar, hepimiz aynıyız.
- Sigmund : İnaniyor musunuz buna?
- Carlos : Elbette, toplum bizi belli bir kalıba sokuyor.
- Sigmund : Eğer bizi kalıba sokan bir güç varsa, o da geçmişimizdir, ama siz toplum diye ısrar ederseniz...
- Carlos : Önemli olan hepimizin aynı olması Sigmund.
(*Sigmund etkilenmiştir, ayağa kalkar ve kollarını açar*)
- Sigmund : Carlos!
- Carlos : Sigmund!

(*Duygulu bir şekilde kucaklaşırlar*)

Sigmund : Biliyor musunuz, aslında tüm bunlar ailemin suçu. Özellikle de babamın, kelimeleri dikkatli seçmeye çalışıyorum, ne yapacağı belli olmayan bir adamdı. Bir anısını anlatayım size, sadece bir anısını. 10 ya da 12 yaşındaydım, bir kutsal cumartesi günü dinsizin birinin takkesini alıp, çamura attığını ve sonra da "Yahudi köpek" diye bağırdığını anlatmıştı bana. Kendisine ve ırkına karşı yapılan bu korkunç hakaret karşısında babam ne yapmış dersiniz? Ne yapmış biliyor musunuz? Kendini savunmamış bile, hiçbir tepkide bulunmamış! Siz böyle bir davranışı anlayabiliyor musunuz? Sonra bir de yeğenim var, çocukken birlikte oyun oynardık. Nasıl anlatsam bilmem... Ondan sonra bir daha herhangi bir akrabamın dost olduğu kadar düşman da olabileceğini düşünmekten kurtulamadım.

Carlos : (*Sözünü keser*) Evet, biliyorum, "Traumduetung" da okumuştum.

Sigmund : Ne dediniz?

Carlos : "Traumduetung" adlı kitabınızda okumuştum dedim.

Sigmund : Ah tabii, ben uzun zamandan beri Almanca okumuyorum da... Size imreniyorum Carlos, evet size imreniyorum. Siz tarihteki güçleri anlayacak birçok şeyin asıl yüzünü, insanların öz benlikleri, sınıfları, ırkları gibi zarara uğradığını kavrayacak kadar akıllıydınız... Keşke benim babam da...

Carlos : Hayır, Sigmund hayır... ben size imreniyorum.

Sigmund : Siz mi, bana mı? Bende imrenilecek ne var ki Carlos?

Carlos : Ağırbaşlılığımıza, kararlılığımıza ve çalışkanlığımıza hayranım.

Sigmund : Ah bunlar nevrotik belirtilerden başka bir şey değil.

Carlos : Şu tavrınız, zarafetiniz, aldığınız Viyana terbiyesi... Siz tam bir centilmensiniz Sigmund; oysa ben proleterim, yontulmamış herifin biriyim.

Sigmund : Yo, bu kadar abartmayın.

Carlos : Doğru söylüyorum. Üstelik tüm bunlar annemin suçu biliyor muydunuz? Aristokrat tavırlı bir kadındı, düzene ve temizliğe aşırı önem verirdi. Tüm Trier halkı tarafından manik olmasıyla tanınırdı... Annem hep bana ne derdi biliyor musunuz?... (*Taklidini yaparak*) "Ah yavrucuğum, neden kapital hakkında yazmayı bırakıp da, kapital toplamaya bakmıyorsun"... Anlıyor musunuz?... Benim annem böyleydi işte, avantajcı bir kapitalist. Tam bir sömürücü!

Sigmund : Bir düşünsenize, dünya üstündeki sorunların bir çoğu annenizin yüzünden değil mi?... Bilmenizde yarar var özel yaşamımızın bir parçası olan bu anıdan haberim vardı... Belki güveni kötüye kullanmak olacak, ama savaşın başlarında sizin genç kuşaktan birkaç kişiyi tedavi etmişim... Sizi ne kadar iyi anladığımı tahmin edemezsiniz Carlos...

- Carlos : Yo, size inanıyorum Sigmund, ben sizin yanınızda kendimi rahat hissediyorum, biri tarafından anlaşıldığımı düşünüyorum.
- Sigmund : Ben, sizin söylediğiniz gibi birlikte olursak kendimizi çok daha iyi hissedeceğimize de inanıyorum.
- Carlos : Gerçekten inanıyor musunuz buna?
- Sigmund : Elbette, baksanıza bize, ikimizin ruhları aynı soydan, ikimiz içinde insanlığın tarihi, bastırılmışlığın tarihiyle bir... ve biz şimdiye kadar buna karşı hep yalnızdık.
- Carlos : Yıllarca Don Kişot gibi savaştık...
- Sigmund : Ve aptalca hatta nevrotik bir tavırla başka birinin varlığını yok saydık.
- Carlos : Şimdiye kadar sen bensiz, ben sensiz nasıl yaşayabildik?
- Sigmund : İç psikolojik kozmosun sayesinde...
- Carlos : Dış psikolojik makro kozmosun iç psikolojik kozmosu.
(Birbirlerinin gözlerinin içine bakarlar)
- Sigmund : Artık sensiz yaşayabilir miyim, emin değilim Carlos.
- Carlos : Ben de sensiz yaşayamam herhalde, Sigmund.
(Suratları birbirine yaklaşıyor. Tam öpüşecekmiş gibi olduklarında, romantik bir boleroyu düet şeklinde söylemeye başlarlar. Şarkı bittiğinde, şaşkın bir halde ayrılırlar ve utangaç genç kızlar gibi kafalarını geri atarlar. Sessizlik.)
- Carlos : Sigmund?
- Sigmund : Carlos?
- Carlos : Birşey sorabilir miyim?
- Sigmund : İstediklerinizi sorun, artık aramızda gizli saklı yok.
- Carlos : Onlar için çalışırken neler yaptınız?
- Sigmund : Nereden geldi bu soru aklınıza? Dostluk kurmak istiyorsak, onları unutsak daha iyi olur gibi geliyor bana, siz ne dersiniz? Geçmiş kapatalım artık. Çok acı deneyimlerdi, üstelik değiştirmemiz de olanaksız.
- Carlos : Hayır, Sigmund.
- Sigmund : Sizin için bu kadar önemli mi? (Carlos başını sallıyor.) Madem bu kadar istiyorsunuz... (Huzursuz) Gerçek şu... rüyaları yorumladım... Evet, doğru duydunuz, rüya yorumladım, yani sorgulamalarda onlarla işbirliği yapmış oldum. Lütfen yanlış anlamayın, amaç az işken... yani sorgulanan kişiye daha az acı çektirerek, daha çok bilgi alınmasını sağlamaktı... bir çeşit yardım diyebilirsiniz buna... tabii tutukluya yapılan bir yardım... Acıyla oluşan bir dayanışma örneği bu... İnanmıyor musunuz? Ordaydım ve birşey yapmam gerekiyordu... Ben de öğrendiğim işi yaptım.
- Carlos : Bu doğru olamaz! Bütün buluşlarınızı onların hizmetine sundunuz öyle mi?

Sigmund : Ne yazık ki doğru, ama bunu yardım etmek için yaptım... Beni anlamalısınız, bu işin içine girmiştim bir kere... Hiç olmazsa birşeyler yaptım... Bu konuda hiç konuşmamayı yeğleyen, onu gömmeye, yaşamlarında yeni bir sayfa açmaya çalışan insanlar da var. Peki ya siz? Ben de size aynı soruyu sorabilirim öyle değil mi?... Onlar için çalışırken siz ne yaptınız?

Carlos : Kim? Ben mi?

Sigmund : Evet, siz.

Carlos : Ah aptalca şeyler, önemsiz şeyler...

Sigmund : Aptalca şeyler mi? Hepimiz aptalca şeyler yaptık! Şu geçen yıllar boyunca aptalca şeylerden başka ne yaptık ki? Evet, söyleyin bakalım ne yaptınız?

Carlos : Şey, onlar için Achrostikayı yazdım, birkaç şifre çözdüm, saldırıda kandırma taktiklerini araştırdım... Karanlıkta kalmış bir olay, suikast süsü verilen bir cinayet, garip durumlar... ayrıca yorum da yaptım... olayları, gazeteleri, bilgileri yorumladım. Anlıyorsunuz değil mi, öbür tarafa ait olanları...

Sigmund : Ben de zekanıza hayranlık duyuyordum! Oysa siz onu nerelere harcamışsınız!

Carlos : Yanlış yorumlamayın! Ben de payıma düşeni yaptım! Gördüğüm ve söylemediğim şeyler de oldu... Hatta bazen yanlış doneler verdim.

Sigmund : (Alayer) Siz de mi?

Carlos : Evet, ben de.

Sigmund : Ama gördüğüm kadarıyla bu ne bizi ne de bir başkasını kurtarmaya yetmiş... Bazen düşünüyorum da, gerçekten yardımı dokunacak tek şey, başlangıç noktamıza geri dönmek için, bazı şeyleri göze almak olurdu gibi geliyor... bütün cesaretimizi toplayıp, yerimize, boş bıraktığımız, hala doldurulmamış koltuklarımıza dönmek... Ah, özellikle sizin dönmeniz gerekir, Carlos... Şu anda tam sizinki gibi bir beyine ihtiyaç var... Evet, geri dönmelisiniz, o muhteşem konuşmalarınıza geri dönmelisiniz... bayraklarla donatılmış lokomotif gibiydiler. O coşturucu sözcükler, o insanın içinde patlama yaratan ateşli cümleler... Ah, hala ezbere bildiğim konuşmalar... Özellikle biri sanki bugün yazılmış gibi... Müthiş bir konuşmanız vardı, anımsarsınız. Hala güncel, bugünkü duruma çok uygun. Kesin anımsarsınız, durun bakayım, ne zaman yapmıştınız...
24. Temmuz 1864'de! Anımsadınız mı? Hadi canım, Londra'da St.Martin salonunda... Unutmuş olamazsınız! Birinci İşçi Enternasyonalinin açılış konuşmasıydı, Carlos! İlk Enternasyonal! (Enternasyonalin ilk kütasına kulağına söyler)... Ben size anımsatayım isterseniz... tabii belleğim izin verirse. Şöyle duruyordunuz. Bu benim yorumum, kusura bakmayın... (Hatip sesiyle) "Bu utanmaz şakşakçılık, sahte sempati gösterileri ya da aptalca kayıtsızlıklarla birlikte, Avrupa'nın kaymak tabakası, Kafkas kalelerinin

yağmalanmasına ve kahraman Polonyalı'ların katledilmesine seyirci kalmaktadırlar." (Carlos'a) Gördünüz mü, bundan 120 yıl hatta daha da önce, Polonya'daki Rus'lardan söz etmişsiniz!... Konuşma şöyle devam ediyor: (Yine hatip gibi) "Arkasını St.Petersburg'a dayayan, burnunu her Avrupa ülkesinin kabinesine sokan, bu barbar gücün hiç karşı koymadan kabul edilen saldırıları işçi sınıfına görevini öğretmiştir. Uluslararası politikanın bütün sırlarını öğrenmek, saygıdeğer yönetimlerin diplomatik eylemlerini gözetim altında tutmak ve gerektiğinde onları önlemeye çalışmak... hatta ihbar etmek... ve dünya yüzünde en basit ahlak kurallarıyla birlikte, insan haklarının yeniden gündeme gelmesini sağlamak! İşte işçinin ilk görevi budur!"

(Carlos hüngür ağlar. Sigmund kendini öyle kaptırmıştır ki onun bu çöküntüsünün ayrımına varamaz bile) Harika! Avrupa'nın ilk kez bir araya gelen işçilerinden kopan alkış kim bilir salonda nasıl coşkuyla dalgalanmıştır! (Carlos'a) Neyiniz var sizin? Duygulandınız, tabii duygulanırsınız, benim bile o anı canlandırırken, sesim titredi... Geri dönmelisiniz Carlos, buna zorunlusunuz. Sizin sözlerinizin çarpıcı etkileri olabilir, özellikle de bu eski konuşmanızın. Dönmelisiniz, anlıyor musunuz beni? En kısa zamanda, şimdi, hemen. İsminizi nasıl kullandıklarını bilmiyor musunuz? Hadi, radyo istasyonlarına gidelim, gazetelere, gerekirse televizyonlara da gidelim. Bu sözcüklerle geri dönün, şimdi. Olur mu?

Carlos : (Büyük bir hışımla ayağa kalkar) Yeter!... Polonyalılarla ilgili şeyi allahın belası Romero söylemişti anlamadınız mı? Sözcüklerimizi bile çaldılar bizden. (Sigmund'un üzüntüden kafası düşer) Peki ya sizinkiler?

Sigmund : Benimkiler mi? Ne olmuş benimkilere?

Carlos : Şu fareli adam örneği, kurt meselesi. Dora hikayesi ya da küçük Hans.

Sigmund : Bunlar kitaplarım, ne olmuş onlara?

Carlos : Şişko Romero'nun sizin hastalarınızla ilgili öyküleri okurken otuzbir çektiğini bilmiyor muydunuz? Peki bütün domuzluklarını sizi göstererek haklı çıkardığını? Yazdığımız her şeyden ilham alıyordu.

Sigmund : Biliyorum, ordaydım.

Carlos : Ben de ordaydım! Hepimiz öyle ya da böyle ordaydık... Nerede olmalıydık ki? Ha? Nerede?

Sigmund : Şey, ben... (Kekeler, Carlos'un şiddetinden şaşkına dönmüştür)

Carlos : Konuşmacı kürsüsünde olmalıydık öyle değil mi? Sahnede olmalıydık!

Parlamentolarda! Yerimiz orasıydı. Parlâmentolar! Ama neredeyiz?... Buradayız. (Banka vurur) Bu bankta. Bizi buraya ittiler!... Bakışlarımız kaçırmanın. Bana bakın! Kendinize

de bakın!... Bizi birer karikatür şekline soktular! İğrenç kişilikler yarattılar bizden!
İğrenç!... Şimdi neden bu işi birlikte yapmamız gerektiğini anladınız mı?

Sigmund : Birlikte mi?

Carlos : Evet, artık bu kaçınılmaz. Başka seçenek bırakmadılar bize.

Sigmund : Alinyazısı bu, değil mi?

(Gergin bir sessizlik. Sigmund titremektedir, hıçkırıklarını bastırmaya çalışır)

Carlos : Bilmenizi istiyorum, sizi tanımak benim için büyük mutluluk... bir dost olarak tanımak.

Sigmund : Dost mu? *(Carlos başını sallar)* Kulağa hoş geliyor... uzun zamandan beri kimse bana dostum dememişti.

Carlos : Belki çok geç kaldım ama... içten söylüyorum Sigmund.

Sigmund : Size teşekkür borçluyum, Carlos. *(Ağlar)*

(Carlos ansızın bir hal alır. Sigmund da korkuyla aynını yapar. Hareketsiz öne doğru bakarlar)

Carlos : Araba geçiyor. Park bekçisi numarasını biliyor musunuz?

Sigmund : Onu mu yapayım?

(Carlos kafasını sallar. Sigmund ayağa kalkar, cebinden tam temizlikte kullanılacak türden sarı renkte, kirli bir bez çıkarır ve geçen arabayı durdurmak için yüksek sesle bağırmağa başlar. Carlos bir el hareketiyle durdurur onu)

Carlos : Tamam, geçtiler... bir daha sefere ben park bekçisi numarasını yaparım, siz de...

Sigmund : ...şemsiye satıcısı numarasını yaparım.

Carlos : Ben de fistic satarım.

Sigmund : Ben şeyi de yapabilirim... Biliyor musunuz... *(Bir genç kızın coşkusuyla)*... sizin bilmediğiniz özel bir numaram var. Kendim buldum... şimdi özellikle sizin için yapacağım. Müzik ve step dansı da var işin içinde. Bilirsiniz, tiyatroya karşı hep bir zaafım olmuştur... Şimdi karşınızda jelatin kağıdıyla kaplanmış tarağıyla bir sokak çalgıcısı, aşağı yukarı öyle dans ediyor... *(Dans etmeye başlar, ama dansı bando sesi ve kızlar korosunun söylediği marşla kesilir, sesler okul tarafından gelmektedir)*

Carlos : Marş!

Sigmund : Tören bitti, kızlar birazdan çıkarlar. Zamamız kalmadı, Carlos... artık harekete geçmeliyiz. *(Çekingen, cesaretini toplamaya çalışarak)* Hadi, Carlos.

Carlos : *(Onu kolundan tutup banka doğru çeker)* Bekleyin...

Sigmund : Ne oldu?

Carlos : Bilmiyorum. Birdenbire içime bir korku düştü.

Sigmund : Korku mu? Siz ve korku?

Carlos : Ne bileyim, belki de bu psikanaliz iyi gelmedi bana...

- Sigmund : Korkmak için çok geç artık Carlos, buraya niçin geldiysek onu yapmalıyız!
- Carlos : Gerçekten gerekli mi bu? Bir anlamı olacak mı?
- Sigmund : Bilmiyorum ama artık başka bir işe yarayacağımıza da inanmıyorum; sakın olun da hiç değilse bunu başaralım.
- Carlos : Haklısınız. Merak etmeyin... bu işi daha iyi becereceğiz, çok başarılı olacağız.
- Sigmund : Hiç şüphem yok, sizinki gibi büyük bir kalibreyle... Allah bilir, nasıl becereceğiz?
(*Muzip muzip güler*)
- Carlos : Siz küçük bir kalibreyle katılmayı yeğliyorsunuz... o zaman çok iyi bir nişancı olmalısınız.
- Sigmund : Küçüklük, beceri ve isabet ettirmedeki ustalıkla üstesinden gelinebilecek birşeydir, öyle değil mi?... Hadi ayağa kalkın ve pardösünüzü açın.
(*İkisi de kalkarlar ve yavaş yavaş okula doğru yürümeye başlarlar*)
- Carlos : İşte kızlar geliyor...
- Sigmund : Evet kapıyı açıyorlar... Söylesenize, siz gerçekten Karl Marx mısınız?
- Carlos : Efendim? Siz Sigmund Freud değil misiniz?
- Sigmund : Ya değilsem... beni yine de dostunuz olarak kabul eder misiniz?
- Carlos : (*Gülümser*) Bu artık o kadar önemli değil, öyle değil mi?
- Sigmund : Evet, daha sonra kimi ilgilendirecek ki bu... Gidelim mi?
- Carlos : Gidelim... Bakanlar geliyor.
- Sigmund : İyi nişan alın... İyi şanslar Carlos.
- Carlos : Size de iyi şanslar,Sigmund.
- Sigmund : Bir...
- Carlos : İki...
- Sigmund : Üç...
- (*İkisi de silahlarını çekerler. Carlos'da bir magnum veya büyük bir parabellum vardır, Sigmund ise küçük bir tabanca taşımaktadır. Profesyonelce nişan alırlar, bu arada gırtlaktan uzun bir çığlık da atarlar. Sonra birden hareketleri donar, sesleri kesilir, heykel gibi durular. Birkaç saniye sonra sahne tamamiyle kararır*)

SON

- Ocean Over Distances ayren kütlesiz yorun
- Aynı Kuvvetin, Kuvvetin ve Dışardan
aşağıda yazmış, Ama D.T. mdr
aynı bir kütlesi için ayren
- İşinle olark da Fyle pek fark
bir şey yok